

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ στὰς Ἐπαρχίας — καὶ στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρουηταὶ — δὲν θὰ γίνωται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκοιτῆς — δὲν περνᾷς συνδρομη-τής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονέρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποτρίλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Ὀκτῶ τοῦ Ἰουλίου
καὶ λύσσα τοῦ ἡλίου.

Διακόσα ἐξήντα μετρῶ
καὶ τρέχω νὰ εὔρω γιαιτρό.

Ἀμυγδαλοτοσακίσματα,
σὰς στέλλω χαιρετίσματα.

Σὰς χαιρετῶ καὶ πάλι, καλοὶ μου ἀναγνώσται...
πενήντα πέντε μούντζαις 'στὸν τροβαδοῦρο δόστε...
Μ' αὐτὴ τὴν σκυλοκάφα μ' ἀφίνουν καὶ ἡ Μούσαις
καὶ πᾶν δροσιὰ νὰ εὔρουν σαρανταποδαρούσαις,
κι' οὐτ' ἓνα τὸ ξερό μου δὲν κατεβάζει στίχο,
ἂν καὶ κτυπῶ τὴν κουτρα εἰς ἓναν κι' ἄλλο τοῖχο.

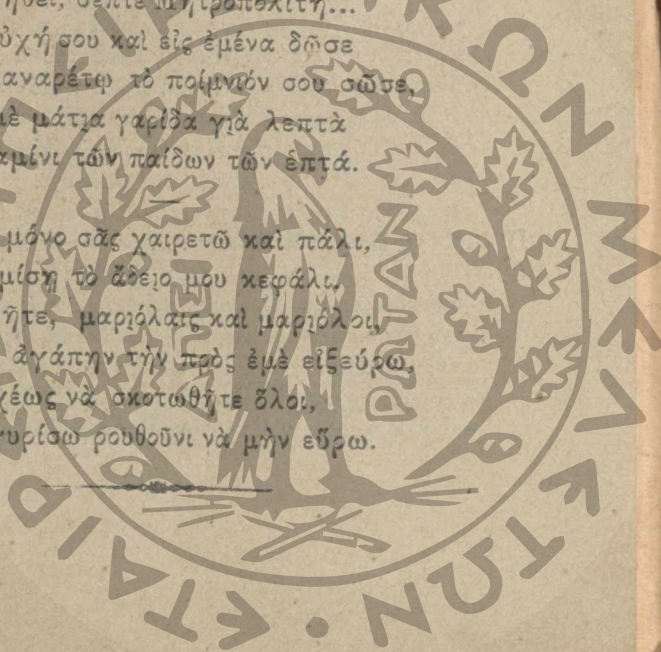
Σὰς χαιρετῶ καὶ πάλι... τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...
ὁ ἡλῖος μὲ ἀνάβει, μοῦ τσουρουφλᾷ τὰ φρύδια.
Ἡ ζέστη μοῦ ἀλλάζει Χριστὸν καὶ Παναγίαν...
ὦ Ἀπολλὸν, βοήθει, καὶ μοῦστριψε ὁ νοῦς...
τὸ μούτσουνό μου ὅλο ἀλείβω μὲ τρυγίαν
καὶ τρέχω εἰς τὰμπέλια μαζί μὲ Σειληγούς.

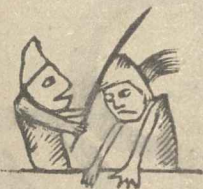
Εὐοὶ! εὐάν!... ἐλάτε τριγύρω μου νὰ ψάλω
καὶ θόρυβον ν' ἀκούσω ἀγρίας μουσικῆς...
θεόγυμνος ἐμπρός σας ὡς ὁ Ἀδάμ προβάλλω,
νὰ σκεπασθῶ δὲν θέλω μὲ φύλλα ἐκ συκῆς,
κι' ἂν τοῦτο ἡ σεμνότης δὲν μοῦ τοῦ ἐπιτρέπη,
ἄλλ' ὅμως δὲν βιάζω κανένα νὰ μὲ βλέπη.

'Στὸν κόρφο του ἄς φτύσῃ ὁ κόσμος ὁ εὐσχήμων,
καὶ σεῖς, σεμναῖς μου Μούσαις, ἀφήστε τὸ χορό,
καὶ 'στὰ ὕδραγωγεία πρὶν ἔβρῃσκει ὁ Φιλήμων
πηγαίνετε μὲ στάμναις νὰ πάρετε νερό,
καὶ φέρετε κανάτιχ, σταμνὶχ ξεχειλισμένα,
καὶ λούσετε μ' ἐκεῖνα πατόκορφα κι' ἐμένα.

Ἀμάν! νερὸ κι' ἀέρα... δὲν μὲ χωρεῖ τὸ στήτι...
ὦ Γερμανὲ βοήθει, σεπτὲ Μητροπολίτη...
τὴν ἀκριβὴ εὐχήσου καὶ εἰς ἐμένα δῶσε
καὶ σὺν τῷ Παναρέτῳ τὸ ποιμνίόν σου σῶσε,
ποῦ φήνεται μὲ μάτια γαρίδα γιὰ λεπτὰ
σὲ τοῦτο τὸ καμίνι τῶν παιδῶν τῶν ἐπτά.

Γιὰ ἓνα μῆνα μόνο σὰς χαιρετῶ καὶ πάλι,
ὡς ὅτου νὰ γεμίσῃ τὸ ἄδειο μου κεφάλι.
Ἐπεικεῖς φανήτε, μαριόλαις καὶ μαριόλοι,
τὴν τόσην σας ἀγάπην τὴν πρὸς ἐμέ εἰξεύρω,
ἐλπίζω δὲ ταχέως νὰ σκοτωθῇτε ὅλοι,
καὶ σὰν ξαναγυρίσω ρουθοῦνι νὰ μὴν εὔρω.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Νά σέ φιλήσω, Περικλή...

Π.—Γιατί, μωρέ κοπρίτη;

Φ.—Γιὰ τὸν Δεσπότη Καλλιγᾶ, γιὰ τὸν Μητροπολίτη.

Π.—Καὶ τέλος πάντων ἔγινε;

Φ.—Ἄστειτα δὲν σοὺ κάνω...

Μητροπολίτης ἔγινε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Καὶ εἶπε ὁ Πανᾶρετος ἑτοὺς ἄλλους ἐν γαλήνῃ:

«ἀφοῦ κανένας ἀπὸ ἡμῶν δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνη,

» ἄς κάνωμε τὸν Καλλιγᾶ Μητροπολίτη τώρα

» καὶ ἄς τὸν προσκυνήσωμε σὰν μάγιο μὲ τὰ δῶρα.»

Καὶ εἶπαν ὅτ' οὐδὲν Πανᾶρετον οἱ ἄλλοι ταπεινῶς:

«Μητροπολίτης ἄς γενῇ ὁ νέος Γερμανός,

» οὕτω γὰρ θέλει ὁ Πατήρ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,

» καὶ εὐθὺς τὴν πύρτα κλείσετε νὰ μὴν ἔλθῃ κανεὶς.»

Ταῦτα εἰπόντες ἔκλεισαν παράθυρα καὶ θύρας

καὶ ὕψωσαν εἰς Ἅγιον πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας

καὶ ἐκήρυξαν τὸν Καλλιγᾶ σωστὸ Μητροπολίτη

καὶ ἐκέρδισε τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐβγήκε μονοκούκι,

ἀλλ' ὁ Δελούκας κόκκινος ὡς εἶδος τι δαυκί

μόνον ἐκεῖνος ἔδωσε ὅτ' οὐδὲν Καλλιγᾶ λευκή.

Μὰ εἶπε καὶ ὁ Γερμανός, ὁ πάνσοφος Πρεσβύτερος:

«ἂν καὶ δὲν θέλω νὰ γενῶ ποσῶς Μητροπολίτης,

» ἐν τούτοις, τέκνα ἐν Χριστῷ καὶ ἀπόγονοι μακάρων,

» ἀφοῦ τὸ ἐπιμένετε νὰ γίνω ἄρον ἄρον,

» γιὰ τοῦτο ἐκτιμῶν καὶ ἐγὼ τὰ προτερήματά μου

» ψηφίζω μὲ τὰ χεῖρά μου τὴν Ἀγιότητά μου.»

Εἶπε αὐτὰ ὁ Καλλιγᾶς, μνησθεὶς τῶν ἀρετῶν του,

καὶ παρευθὺς ἐψήφισε καὶ αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν του,

καὶ τότε πλέον ἔγινε μεγάλη φασαρία

καὶ ἄρχισαν τὰ μάσκουλα καὶ τὰ καμπαναρία,

καὶ ἔχ' ῥ' ἡ συμπολίτευσις καὶ τόσκις μαλαγάναις,

καὶ δλαὶς τῆς Ἀγίας Σοφίας σημαίνουν ἡ καμπάναις,

καὶ τοῦ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐγέλασαν τὰ χεῖλη,

καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν μὲ μαῦρο πετραχήλι

ἐνκόγιτο ὅτ' ὁ Φάληρος κατέβη νὰ γλεντίσῃ

καὶ ἦπε ἦπε καὶ ἔγινε στουπὶ ἀπ' τὸ μεθύσι,

καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν Καλλιγᾶ καὶ τοῦκαμαν καντάδες

Κεφαλλονίταις μερικοὶ καὶ ἄλλοι κουδριντάδες,

καὶ ὁ Δελιγάννης ἔχασε Παρασκευὴ καὶ Τρίτη

καὶ ὠμίλησε εἰς τὸν Καρῶν γιὰ τὸν Μητροπολίτη,

καὶ ὅτ' οὐδὲν Παρίσι τίναξε τοῦ Καλλιγᾶ τὴν κάπα

καὶ εὐθὺς ἐτηλεγράφησε γιὰ τοῦτον καὶ ὅτ' οὐδὲν Πάππα.

Π.—Κι' ὁ ἅγιος Μεθόδιος;...

Φ.—Ὁ ἀποφράς ἡμέρα!...

παραίτησε τὸν Γολγοθᾶ καὶ ἐπῆγε παραπέρα,

καὶ ἐσέκλεισε, βρὲ Περικλή, τὰ ράσσα ὡς ἀπάνω

καὶ θυμωμένος ἐσκούξε «νὰ ὀδῇτε τί θὰ κάνω.»

«Ἀφοῦ ἔχειροτόνησαν αὐτὸν Μητροπολίτη

» οἱ Συριανοὶ τὸν Μπούμπουλη θὰ βγάλουν μονοκούκι,

» καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὴν κάλπη του θὰ πάω νὰ ψηφίσω,

» καὶ ὁποῖος ψηφῶ μ' ἀρνηθῇ κατάρρα θὰ τὰφήσω»

Π.—Ἄμμ' ὁ Κολιάτσος, Φασουλῇ;...

Φ.—Τὸν οὐρανὸν κυττάζει

καὶ τῶν πατέρων τοὺς θεσμοὺς ἀκόμη ἐξετάζει

καὶ τῆς Συνόδου, Περικλή, τῆς ἐν Λαοδικείᾳ,

φωνάζει δὲ καὶ ὁ Δαμασκός πῶς εἶναι ἀδικία

καὶ σκίζει ὅσα ἔγραψε καὶ κρύβει ὅσα ντουλάπια

πατέρων καὶ Συνοδικῶν πανάρχαια κρουτάπια,

καὶ χαίρει ὁ παππᾶ-Σκληρὸς καὶ ὁ Μυριανθούσης

καὶ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ οἱ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πρωτευούσης,

καὶ σῶζεται ἡ πίστις μας ἐκ τοσοῦ ναυαγίου

καὶ ὅλη καθαρίζεται ἡ κόπρος τοῦ Ἀδύτου,

καὶ ἀναλάμπων φαίνεται τοῦ Καλλιγᾶ τὰ στέρι,

τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ Ἅγιον ὡς εἶδος περιστέρου

φωνάζει ἀπὸ τὰ ῥηλὰ ὅσα πέρατα τοῦ κόσμου:

«οὗτος ἐστὶν ὁ Γερμανός, ὁ προσφιλεὶς υἱός μου,

» ἐν ᾧ ἠυδόκησε σοφῶς ὁ κύριος Τρικούπης

» καὶ ἄς φιλῇ τὸ χεῖρ τοῦ πᾶς εὐσεβοῦς χαλντούπης.»

Γιὰ τοῦτο πῆγαινε καὶ σὺ μὲ ὅλο τὸ ἀσκέρι

καὶ φίλησε καὶ ἐκ μέρους μου τοῦ Καλλιγᾶ τὸ χεῖρ,

καὶ τὴν ἁγίαν του εὐχὴν εἶπέ του νὰ σοὺ δώσῃ

καὶ εὐχίσου του ὁ Ὑψίστος νὰ τὸν κατευοδώσῃ.

Ἐν τούτοις σοὺ γνωστοποιῶ μὲ συντριβὴν καρδίας

πῶς πέθανε καὶ ὁ Σαλιάρ-Γιούγκ, ὁ Πρίγκηψ ὁ σὺν Ἰνδῶν,

αὐτὸς ποὺ σὰν τὸν ἐπῆγε μεγάλη στενοχώρια

ἔπεσε τὰ παπούτσιά του ἐμπρὸς εἰς τὴν Βιτόρια

καὶ ὅταν ἤρχετο στιγμὴ νὰ κάμῃ τὰ παυτά του

τρὶς δοῦλοι τὸν ἐκάρησαν ἐντὸς τοῦ ἀποπάτου.

Π.—Μπᾶ! τὸν καὶμένο!...

Φ.—Ἐοῦσε τὴν κεφαλὴν του κλίνων

καὶ αὐτὸς ὁ πρῶτος σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ἑλλήνων,

ποὺ τὸν Τρικούπη ἠγάπαζε μὲ ὅλα τὰ σωστά του

καὶ ἐσκέπτετο τοὺς Ἑλλήνας καὶ ἐντὸς τοῦ ἀποπάτου.

Ἦτο Φιλέλλην ἀληθὴς καὶ τῶν Ἑγγλέζων στύλος,

καὶ ἄλλοι ἐχρημάτισε τοῦ Λοιδωρίκη φίλος.

Π.—Ἀς ἔχῃ γαῖαν ἐλαφρὰν καὶ αὐτὸς ὁ μακαρίτης

καὶ ἄς τοῦ διαβόου μὴ εὐχὴ καὶ ὁ Μητροπολίτης.

Φ.—Περὶ αὐτοῦ ἐσκόπευα πολλὰ νὰ σοὺ μιλήσω,

ἀλλὰ ἔλθε πλησίον μου νὰ σὲ γλυκοφιλήσω.

Π.—Ποῦ πᾶς;

Φ.—Σ' ἀφίνω μόνο σου γιὰ κάμποσο καιρὸ

ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ, Περικλή, τοῦ Σούλη τὸ νερό,

καὶ δυνατὰ μπαγλάρωσῃ τὸν ἀκριβὸς σου φίλο,

διότι τὸν Ἰούλιον δὲν θὰ μὴ δώσῃς ξύλο.

Ὁρεβουάρ... ὕψιαινε, καθ' ὅλα εὐδαιμόνει,

καὶ τὸν θανόντα Σαλιάρ-Γιούγκ ποτέ σου μὴ λησμόνει.

Π.—Ὁρεβουάρ, βρὲ Φασουλῇ, καὶ λάβε δὴ χάσουχια,

μὰ γύρνα καὶ τὴ ράχη σου νὰ σπᾶσῃ δὴ ματσούκια.

Ὁ Φασουλῇς ὁ μασκαρᾶς
καὶ ἡ κοκότα Ζανταράς.

Καὶ ὁ Φασουλῇς τρυφῶν
εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν.

Ἦκουσε τὰ θεάματα καὶ ὁ Φασουλῇς ἐκεῖνα,

ποῦ ἀπ' αὐτὰ ἐγέμισε ἡ κλασικὴ Ἀθήνα,

καὶ ἐπῆρε τὴν κυρία του καὶ κάθε τοῦ παιδὶ

καὶ μὲ μεγάλη του χαρὰ ἐπῆγε νὰ τὰ δῇ.

Καὶ εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν μ' ἐπείγον σπεύδει βῆμα...

ἐκεῖ γερὸ μπαγλάρωμα, Κωστάκης, παντομίμα,

ἐκεῖ χορεὺς ἡ Ζανταράς μὲ τὰ παχειὰ τὰ πόδια,

ποῦ ὅσοι τὰ κυττάζουνε μουγγρίζουνε σὰν βώδια.

Ἐκεῖ δὲν τρέχει ὅπως πρὶν ὁ κόσμος ὁ κοινός,

ὁ πρόστιχος, ὁ βάνουρος, ὁ παρακατινός,

καὶ οὔτε βλέπει ὅπως πρὶν ὅσων δένδρων τὰ κλωνάρια

νὰ κρέμονται ἀκροατῶν ὑπόλυτα ποδάρια.

Ὁ περισούσιος λαὸς πηγαίνει τὴν ἄλλοι

καὶ ὁ Κωστάκης ἔγινε τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ.

Ἐκεῖ ὁ Κόζεξ ἔρχεται μετ' ἄλλων πρεσβεύων

καὶ ὁ Θεοτόκης ὁ μακρὸς καὶ ἐπίσημος φιγούρας,

ὁ δὲ Κωστάκης πρὸς τιμὴν ταυτῶν θεατῶν

παρλάρει ὅσοις ἔμαθε βαθεῖας Ἑλληνικούρας.

Εἰσέρχεται καὶ ὁ Φασουλῇς μὲ ὅλα του τὰ μέλη

γιὰ νὰ σκοτώσῃ καὶ αὐτὸς ὀλίγον τὸν καιρὸ τοῦ,

καὶ τοῦ Κωστάκη θεατῶν κυττάζει τοὺς ἐν τέλει

καὶ ἀπορεῖ καὶ ἐξίσταται καὶ κάνει τὸ σταυρὸ του.

Ἐκεῖ πολλὰ κηλίσματα καὶ σύγχυσις καὶ κρότος,

ἐκεῖ καὶ ὁ Σγούτας ὁ μπαζέ, γυναικοθήρας πρῶτος,

ποὺ τρέχει σὰν λαγωνικὸς ὅσῃς ὁμορφαῖς κυράδες

καὶ ἐκεῖναίς μὲ τὰ νάξια τῶν τοῦ τρῶνε τοὺς παράδες.

Ἐκεῖ Στεφάνος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἄντρον θιασώτης,

ἀκμαῖα ὅπως πάντοτε καὶ θαλερὰ νεότης,

μὴ καὶ Πλακιώτῃ κοιδορντᾷ κυττάξεις ποῦ καὶ ποῦ
καὶ μερικαῖς ποῦ πιάνουνε συχνὰ τὴν Ἀλεπού,
καὶ ὅλο τὸ ἐπίσημο κι' ἀφράτο θηλυκό,
ποῦ τὸ μαγεύ' ἡ Ζανταρὰς μὲ τὸ κοκορικό,
κι' ἀφίνεται εἰς ἔκστασιν κι' εἰς ἡδονὰς παντοίας
τὸ σκυλολόγι τὸ γνωστὸν τῆς ἀριστοκρατίας.

Κικιρικί, κοκορικό. ἡ Ζανταρὰς φωνάζει
καὶ ρ'χνει φλογεραῖς ματιαῖς εἰς ὅλους ἡ μαριόλα,
καὶ καφουλάτο φίλημα καὶ τραντακτὸ τινάζει
σ' ἐκείνον τὸν κακόμοιρο, ποῦ παίζει μπασαβιόλα.

Καὶ τότε ὅλοι τὴν κυττοῦν καλὰ καλὰ μὲ κιάλια,
ἀπὸ τὴν γλῶσσα πέφτουνε τῶν εὐγενῶν τὰ σάλια,
λιγνέται καὶ γίνεται γαρίδα κάθε μάτι,
φωνάζουν οἱ ἀντάμῃδες «ὦχ! ὦχ! μωρὲ κομμάτι!»
τῆς δὲ Παφίως ὁ υἱὸς μὲ τέξα καὶ μὲ βέλη
τρυφᾷ τοῦ Σγούτα τὴν καρδιὰ καὶ ὅλων τῶν ἐν τέλει,
καὶ κάθε κόρη ντροπαλὴ μὲ τὴν κοκότητα χάσκει
κι' ἡ Ζανταρὰς ὅτ' αὐτὸς κέμ' ἰλ φὸ τὸ φέρεσθαι διδάσκει.

Ὅσαπριστί, ὅσαπριστί, φωνάζ' ἡ Φασουλῆ,
κι' εἰς τὸν καλὸν τῆς σύζυγον σκιρτῶσα ὁμιλεῖ:
«Τόσον καιρὸ τί ἔκανες, καλέ μου μὲν μαρί,
καὶ εἰς τὸ Ἀντρον τῶν Νυμφῶν δὲν μ' ἔφερες ποτέ;...
Ἰδὲ ἔδω κι' ἔ Μονθολῶν κι' ἔ Κέζεκ κι' ὁ Ζερού,
κι' οἱ γραμματεῖς τῶν πρεσβειῶν καὶ ἔλ' οἱ πρεσβευταί.

«Νὲ κοινὲ πά, μὲν σὲν μαρί, πῶς ὅτ' ἐν Κωστάκη τῶρα
δὲν ἔρχεται ὁ συρφετός, ἡ προστυχιά κι' ἡ ψώρα;
Μὲν ντιέ, μὲν ντιέ, σὲ βεδαιῶ μὲ ὅλον μου τὸ θάρρος
πῶς εἶσαι μπέτ, μπουρζοαζί, καὶ τοῦτο μὴ πρὸς βάρος.»

Ταῦτα εἰποῦσα ἔρχεται ὅτ' ἐν Μονθολῶν κοντὰ
κι' ὁ Φασουλῆς ὅτ' ἐν σύζυγον μὲ χάριν ἀπαντᾷ:
«Δὲν εἴπα, ὦ μὰ πτί σά καὶ πάπια τοῦ γιαιλοῦ,
πῶς ὁ Κωστάκης ἔγινε τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ,
μὰ τῶρα ποῦ τὸ ἔμαθα σοῦ λέγω μὴ βραδρὰ
πῶς σὲν θὰ λειψῶ ἀπ' ἔδω μὲ ὅλα τὰ παιδιὰ.
Ἐδῶ θὰ ἔρχεσαι καὶ οὐ καθ' ὕψηλὸν καθήκον
νὰ ὁμιλῇς μὲ πρεσβευτὰς καὶ τὸν ἀβρὸν Στεφίκον.

«Ἰδὲ παρθένους γύρω μας μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ,
ποῦ σὲν ἀκούσουν ἀπὸτε καμμιὰ βαρειά μου λέξι
μ' ἐρύθυμα παρθενικὸν τρὲ φερ τρὲ φερ φωνάζουν
κι' εὐθὺς μὲ τὸ ριπίδι τῶν τὰ μάτια τῶν σκεπάζουν.
Ὡ κέραι, ὦ μαρζέλ Νιτούς, ἐποῦ τρυφᾷτ' ἔδω,
χαρὰ ὅτ' ἐς παρθενίας σὰς τὴν ἄσπιλον αἰδῶ.
Εἰμαι κοντὰν ἔ τρὲ κοντὰν μὲ τὴν σεμνότητά σας
καὶ τῶρα θάρχωμαι κι' ἐγὼ εἰς τὰ θεάματά σας.»

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' ἐν σπῆτι μου ἀνέστη,
ὅτ' ἐν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνῶρσεν
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δὲν ὅτ' ἐν λάδι, τρεῖς ὅτ' ἐν ξυδί.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

Αὐτὰ γελῶν ὁ Φασουλῆς καὶ ἄλλα φλυαρεῖ,
ἐνθ' τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ σεισοπυγοῦν αἱ κόραι,
τὰς κνήμας δὲ τῆς Ζανταρὰς κι' ἐκείνος θεωρεῖ
καὶ πῆγαινε ὀπίσω μου, φωνάζει, Ἐωσφόρε.

Κοκορικό, κικιρικί, ὀπίσω κι' ἐμπροστά...
ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ, πολὺ σφριγῶσα φύσις,
τὴν προσοχὴν τῆς κόρης τῆς σπουδαίως ἐφιστᾷ
εἰς τῆς κυρίας Ζανταρὰς τὰς εὐπρεπεῖς κινήσεις,
κιχλίζει δὲ ἡ κόρη τῆς μὲ δεσποινίδας ἄλλας
καὶ ἡ μαμμὰ λιποθυμεῖ ὅτ' ἐν Σιγούτα τὰς ἀγκάλας.

Κικιρικί, κοκορικό, ἡ Ζανταρὰς φωνάζει,
καὶ εἶναι ὅλη κούνημα καὶ λίγωμα καὶ νάζι,
καὶ σκούζει ἕνας κοιδορντᾷς μὲ γαῖουροφωνάρα:
«Βαστάτε με καὶ πέθανα μ' αὐτὴ τὴν μπαρμπουνάρα.»

Ἄλλ' ἔξαφνα τοῦ Φασουλῆ τοῦ ἔστριψε ἡ βίδα
καὶ τοῦ Κωστάκη ἔξαλλος ἀρπάζει τὴν σανίδα,
κι' ἀρχίζει τὰ μπαγλάρωμα, ὡς γίνεται συνήθως,
καὶ φεύγει μὲ τὰ τέσσερα τῶν κῶμ' ἰλ φὸ τὸ πλῆθος,
ἀπάγει δὲ τὴν Ζανταρὰς ὡς Βάκχος ἐκμανεῖς
καὶ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω του λυσσῶντες εὐγενεῖς.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ὁ τέκτων Στουγιαννόπουλος ἐν τοῖς σημαντικοῖς
συνέγραψ' ἐγχειρίδιον τῆς Οἰκοδομικῆς,
κι' ἡ συγγραφή συστήνεται θερμῶς κι' ἀπὸ ἡμᾶς
εἰς ὅσους καταγίνονται εἰς τὰς οἰκοδομάς.

Τοῦ Φιλαρέτου τῶρα ἐβγήκε Λεξικὸν
περίεργον τῶν καὶ Κρυπτογραφικόν,
κατάλληλον εἰς σχέσεις καὶ πράξεις μυστικὰς,
ὅτ' αὐτὸς ὑποθέσεις ὅλας καὶ ὅτ' αὐτὸς ἐρωτικὰς.

Μικρὰ Γεωγραφία ἐβγήκε κατ' αὐτὰς
Μηνᾷ Χαμουδοπούλου πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολειῶν...
καὶ ταύτην συνιστῶμεν ὅτ' αὐτὸς νέους μαθητὰς
ὡς χρήσιμον τὰ μάλα κι' εὐμέθοδον βιβλίον.

Τεμάχια κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν τοῦ Ἡροδότου,
τοῦ συγγραφέως τοῦ κοῦφου κι' ἐν ἱστορίαις πρώτου.
Ραλάνης τὰ συνέγραψε ὁ καὶ Καθηγητὴς
κι' ὡς τὰ γράσῃ καὶ αὐτὰ ὁ κάθε μαθητῆς.

Καὶ ὁ Δροσίνης ἔφυγε καὶ πᾶσι γὰρ τῆς Γούδας
νὰ τρῶν κριθαρόψωμο καὶ νὰ μαζεύῃ βροῦχαις.

μὲ Χημεῖον μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἀνδρά, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.